

ogfaa derom have været forskjellige, skjøndt Flertallet har erklæret sig for at tilraade Udkaftets Bestemmelser om tre lovlarde Dommere. Men en væsentlig Betingelse for, at flere Dommere skulle stifte Gavn og ikke Skade, er efter Udvalgets Anskuelse den, at Rettens Formand ikke standses eller hæmmes i sin Virksomhed, at han derimod ene leder Forhandlingen, hævder Ordenen, griber ind, hvor det behøves, med Kraft og Hurtighed, afgjør uden at være bundet ved Andres Mening alle Spørgsmaal under Forhandlingen, der bør have et hurtigt og bestemt Svar, og som, idet de reises og besvares, saalidt som muligt indvirke forstyrrende paa Forhandlingerne og give dem et tungt og slæbende Prag. Udvalget har derfor ment, at det vilde være i høj Grad beklageligt, om Førstedommeren midt under Forhandlingerne skulde standse disse for at raadslaae med sine Meddommere om et mere eller mindre vigtigt Spørgsmaal, der var reist. Intet vil, efter Udvalgets Mening, hindre Førstedommeren i under Forhandlingerne at søge Raad hos sine Kolleger, men dette er, efter Udvalgets Anskuelse, saare forskjelligt fra, at paalægge ham at spørge dem og at binde ham ved deres Svar.

I Henshold til disse Betragtninger har Udvalget troet at kunne opstille som Udgangspunkt, at Dommerne (Retten) træde frem, hvor Dom eller Kjendelse skal affiges, forinden den egentlige Forhandling for Rævningsretten er begyndt, og ligeledes, hvor Dom eller Kjendelse skal affiges, efterat Rævningsretten have afgivet deres Erklæring, men at derimod Førstedommeren ikke blot leder Forhandlingerne, men, ganske enkelte Tilfælde af særegen Natur undtagne, ene afgjør ethvert Spørgsmaal, der reises og maa afgjøres under selve Forhandlingen, efterat Rævningsretten er sat og indtil Rævningsrettenes Erklæring er endelig afgiven.

Da Udvalgets Flertal har tiltraadt Bestemmelserne i det tidligere Udkaft om tre lovlarde Dommere i Rævningsretten, skal Ministeriet ikke her komme tilbage til dette Punkt, men blot bemærke, at Man ved Affattelsen af det tidligere Udkaft væsentligt har havt for Øie, at naar Retten skulde bestaae af tre lovlarde Dommere, saa burde der vel tillægges Forman-

den den afgjørende Myndighed med Hensyn til Alt, hvad der vedkommer Forhandlingernes Ledelse, men paa den anden Side burde de tvende andre Dommeres Deltagelse dog ikke være indskrænket til en Stemme med Hensyn til Valget af Straffegraden, fordi de let vilde synke ned til simple Bisiddere, naar de bleve udelukkede fra enhver Indflydelse paa Afgjørelsen af de indgribende og for hele Sagens Udfald ofte afgjørende Spørgsmaal, som kunne reise sig under Forhandlingerne. Ministeriet kan derfor ikke tiltræde det af Udvalget foreslaaede Udgangspunkt for Meddommerens Deltagelse i Afgjørelsen af Retsspørgsmaal, der reise sig under Hovedforhandlingen af en Sag, idet Man ikke skjønner rettere, end at den afgjørende Betragtning, naar der er Tale om, hvorvidt et opstaaet Spørgsmaal skal afgjøres af Formanden eller af Retten, maa være den, at Retten bør have Afgjørelsen, naar der foreligger en Tvist mellem Parterne om et Punkt, der kan faae en væsentlig og indgribende Indflydelse paa Sagens Udfald, medens Førstedommeren alene bør tage Beslutning med Hensyn til Alt, hvad der angaaer Forhandlingens hurtige og energiske Ledelse; det vilde, efter Ministeriets Anskuelse, forrykke de andre Dommeres Stilling, naar de skulde være forpligtede til at stemme om den Straffegrad, der skal anvendes, uagtet den af Rævningsretten afgivne Erklæring, efter deres Anskuelse er bygget paa urigtige Forudsætninger, idet Formanden har tilstedet et Bevismiddel, som efter deres Formening burde have været udelukket eller har udelukket et Bevis, hvis Forelse maaskee vilde have bevirket et andet Udfald, uagtet Rægtelsen efter deres Anskuelse ikke har været hjemlet i en rigtig Fortolkning af Loven. Det forekommer heller ikke Ministeriet, at en Medvirken af de andre Dommere med Hensyn til Spørgsmaal, som efter deres Natur maae afgjøres ved Kjendelse, kan give Anledning til Standsnings i Forhandlingerne eller give disse et tungt og slæbende Prag. Det følger nemlig af den hele Rættergangsaades Væsen, at der i Reglen ikke vil være Spørgsmaal om formeligt at optage saadanne Spørgsmaal til Kjendelse og derefter standses Forhandlingerne, indtil en saadan er afgivet; i Virke-